

Epistolari

AVUI

(Barcelona - 3/5/2000)

Telefonia mòbil i salut

Les vagues reticències degudes a la implantació de la telefonia mòbil cel·lular estan esdevenint cada vegada més consistents, sobretot a partir del moment que els organismes competents han fet públic el seu interès a regular les distàncies de protecció entre les estacions repetidores -que hem vist sorgir arreu com bolets- i els edificis de vivendes més pròxims. Arran de la notícia resulta evident que, si cal protegir-se, és que les radiacions procedents d'aquestes antenes no deuen ser tan innòcues.

De totes maneres, cal reconèixer que la valoració dels defectes de la radiofreqüència sobre l'organisme humà és una tasca complexa per la dificultat d'experimentar directament en persones. De moment, es basa en l'estudi estadístic de la casuística clínica, així com de les interaccions en la biologia de determinats teixits d'animals de laboratori, havent-se comprovat un perjudici per a la salut quan l'efecte biològic sobrepasa la capacitat normal de compensació de l'organisme i origina algun procés patològic.

El desfermat avenç de l'electrònica permet avui tenir a l'abast per a l'explotació comercial aparells lleugers a preus raonables. Però, precisament aquesta ràpida evolució tecnològica és la que impedeix disposar del temps suficient per recollir les dades necessàries per a un estudi rigorós dels efectes d'aquestes energies sobre el cos humà, fins al punt que, per ara, ningú és capaç de predir les conseqüències del seu ús.

Sembla, doncs, que la més elemental prudència aconsellaria paralitzar noves instal·lacions fins a disposar d'informació fidedigna que permeti concretar l'abast real dels perills.

Eusebi Vidiella
(Barcelona)

el Periódico

(Barcelona - 14/5/2000)

Immortals no, gràcies

Qui ho diria. Tot just fa un centenar d'anys, la humanitat se sorprenia davant el naixement del cinema. I ara, la ciència assegura poder aconseguir la immortalitat per la raça humana, en el sentit de que l'home no podrà morir a causa de cap malaltia. Amb la manipulació dels gens, fins i tot podrem tenir cossos perfectes, mancats d'imperficcions com la miopia o la inclinació als vicis. Però aquest nou horitzó pot portar amb ell molts problemes. Imaginin un futur compost d'homes mortals i immortals. Per quins treballadors es decantarien les empreses? A qui cobririen les assegurances? Pel contrari, quins serien apartats d'una societat de superhomes? Quins serien infravalorats i marginats? Tots aquests problemes portarien irremeiablement una guerra entre homes naturals i, encara que millors genèticament, homes artificials. I, actualment, ja tenim bastants problemes, perquè uns científics ens vulguin donar gat per llebre. Així que: mort a l'home immortal!

Alan Gresa López
(L'Hospitalet de Llobregat)

EL PAIS

DIARIU INDEPENDIENTE DE CATALUNYA

(Barcelona - 19/6/2000)

Llistes d'espera

Ara que el tema de les llistes d'espera finalment s'ha convertit en un assumpte públic, potser tingui interès recordar un aspecte no menyspreable de la qüestió. En un article de 1996, publicat a *Medicina Clínica*, apareixia la següent informació sobre el temps d'espera per l'hospitalització a l'àmbit espanyol en funció del *status* educatiu de la ciutadania: 83,5

dies per les persones sense estudis, 65,1 per les persones amb formació de primer grau (estudis bàsics), 62,1 per les de grau mitjà i 18,8 per les persones amb estudis universitaris. Quina conclusió extreure d'aquestes dades que suposem indicatives de la situació actual? El lector ho endevinarà amb tota seguretat: que també en un assumpte com aquest la desigualtat social és decisiva. Les persones amb més preparació acadèmica i, segurament, amb millor *status* socioeconòmic esperen el seu torn molt menys que les altres. Per què? Perquè les primeres poden accedir a serveis sanitaris privats i les segones no, o bé perquè les primeres tenen contactes, amics... que els subministren una millor qualitat de vida i un accés més ràpid a alguns serveis, dels quals les segones n'estan desproveïdes. Així doncs, potser no sigui quimera sol·licitar no només una disminució raonable de les llistes d'espera, sinó que aquesta disminució repercuteixi per igual a tots els sectors de la població.

Salvador López Arnal
(Barcelona)

LA VANGUARDIA

(Barcelona - 20/7/2000)

La píndola masculina

Ahir vam esmorzar amb una nova notícia d'aquestes que suposadament canviaran la nostra vida. No es tracta de desxifrar un altre genoma o *proteoma*, aquests invents que aconseguiran que les empreses no ens contractin, coneixent per avançat les nostres tares futures. Parlem de la píndola anticonceptiva masculina, que si bé necessitarà cinc anys per demostrar la seva innocuïtat, ja ha estat anunciada per tot arreu.

Desconeixent la reacció de la borsa, que ens donarà la mesura justa de la confiança que es té en el suposat portent, podem avançar unes reflexions per demostrar que la seva arribada al món no constituirà la revolució que en el seu dia va ser la píndola femenina, i és que si el suposadament també segle de la dona es va tancar amb les pastilles que van portar l'alliberació sexual de les dones, el 2000 s'obre amb l'arribada d'altres que no seran per a tant, perquè els homes, no ens enganyem, sempre han estat alliberats.

1) Els homes són més porucs i hipocondríacs. Fins que cent i tants mil estudis i milions de ratolins no demostrin que són tan sanes com una poma, pocs seran els aventurers disposats a provar-les.

2) Els homes són més panxacontents i oblidadissos. Prendre una pastilla diària requereix una disciplina de pensament que no molts seran capaços de seguir.

3) Els homes en realitat no les necessiten. No es tracta, com el Viagra, d'una qüestió que afecta al seu amor propi, sinó d'una matèria en la qual sempre s'han fet els ronsejaries: que inventin elles.

Només se'ns ocorre una utilitat: els casos en els quals l'home vol estar segur de què no deixa descendència en aquest món. Així desapareixeran les demandes per suposades paternitats. No, si a sobre estalviaran diners.

Isabel Melenchón
(Barcelona)